

המאמר הבא הוא גרסת קטעים ומתורגמת של התוועדות ניתנה על ידי רבי מליובאוויטש, הרבי מנחם שניאורסון, זצ"ל, בפורים 5746 (1986). הערה: ההיבט הדתי של בעיה זו בהרחבה בשיחת סדרות שונות.

פיתוח אישיות בריאה, באמצעות חינוך

חינוך אמיתי הוא לא רק העברת של עובדות והקניית המידע. התפקיד הבסיסי של חינוך, ואחת המטרות הראשונות והחשובות ביותר שלה, הוא לעצב את אדם בריא, פורה וכדי להגן על אדם מפני נטיותיו פוטנציאל השליליות ותכונות התקפיות. זה נכון במיוחד של חינוך לגיל רך.

בכוחות עצמו, אדם אינו אובייקטיבי בהערכת המאפיינים שלו. נטייתו של אדם, וטבעו מולד, חומרני ואהבה עצמית, לעתים קרובות "שוחד" יהיה הפרט להשקפה מעוותת של התכונות השליליות שלו. חינוך ראוי ולכן הוא נדרש לעזור לאדם לטפח ולהתמקד בזהירות הניתוח שלו / שלה מכונס בתוך עצמו.

הסיפור המוקדם ביותר הקשורים בכתובים מספר את סיפורו של "עץ הדעת", שהיה "רצוי לעיניים", ולכן, גם הונח להיות "טוב למאכל". (בראשית 3:6) כתוצאה מפיתוי מהמם, אזהרתו של הקב"ה היה התעלם והמוות בא לאנושות. במילים אחרות, הנאות מפתות יכולה לעתים "עיוורת" אחד של שיקול דעת טוב יותר.

שלמה, החכם מכל אדם, לימדו אותנו:

הוא שחוסך שבטיו שונא בנו: אבל הוא שאוהב אותו נוזף בו מוקדם.
(Mishle 13:23)

משמעות הדבר היא שחינוך יעיל והכשרת ילדות חייב לשלב גישה חזקה כדי ליצור את האישיות החיובית של הפרט, וכדי לפטור את הילד מנטיות "דוחים". רפיון בתחום זה ייצג את השנאה לילדים שלנו, וניסיון מלמד שאותם הילדים שלא חונכו כמו שצריך ובהחלט, אבל גדלו עם חינוך ליברלי, "חופשי", חזרתי להורים שלהם מאוחר יותר עם טענות קשות. סופו של דבר הם מאשימים את הוריהם "מוט חוסך" ומורים להתנהגותם האישיות ונטיות ללא שינוי, שליליות ותכונות. בעידן שלנו אנחנו יודעים את זה בדיעבד - מהניסיון שלנו.

תפקיד בסיסי זה של חינוך הוא לא רק רלוונטי בשינוי המאפיינים והרגלים שילד מרים ידי נרכשים "לטפח", אלא גם ביחס לנטייה המולדת אשר מגיעה לילד על ידי "טבע". גם כאן, הילד צריך לחנך, והתנהגותו הטבעית חייבת להיות שונה עם מעורבות חזקה וחיובית מצד ההורים ושל אנשי החינוך. שכן, אם הם "חוסכים שבטים", מחכה לילד להבשיל בכוחות עצמו ואופן עצמאי ללמוד להתגבר על נטיותיו, בתקופת ביניים שהילד יגרום נזק לעצמו ולעתים גם לסביבתו. "מוט" משרד החינוך הוא לטובת הטוב ביותר עבור הילד.

עיקרון חיוני זה של חינוך הוא אקסיומה. אנשים נולדים עם מגוון טבע, והחינוך הוא תמיד הכרחי כדי להגדיר את האדם כראוי עליו / רגליה. זה חל על האימון של תכונות טובות, כמו גם השינוי של תכונות רעות. נטיות טובות בילדים גם יש לטפח, בבימויו וטיפחו באמצעות חינוך והכשרה מתאימים, שכן אם לא, האינטלקט חסר השכלה יכול להשתולל וללכת נגד עצמו טוב לטבע. התנהלות בפועל לא תואמת את נטיותיו טובות.

כאשר לילד יש תכונות אופי שהם לא נורמלים ולא רצויים, זה בהחלט האחריות של ההורים ומורים - אלה שאוהבים ובאמת לטפל בילד - לאמן את הילד ולשנות / תכונותיה שלו. זה גם מובן מאליו ששינוי ההתנהגות חייב להיות אחרי דרך, למרות ההתנגדויות וטענותיו של הילד שתכונה זו היא: (א) חלק ממנו "טבע", או (ב) כי הוא מוכן לשאת בתוצאות, או (ג) שלא יהיו תוצאות שליליות של מעשיו. הכוחניות הכרחית חייבת כמובן להיות מיושמת על מנת להצליח.

כל זה נכון גם בקורס הנורמלי מתהליך התבגרות - הערכה והבחנת תכונות טובות ורעות, ומנחה את הצמיחה ובגרותו של הילד.

יש פעמים, לעומת זאת, כאשר ילד נולד עם סטייה או פגם גנטי, למשל כמה רגשיות או הפרעות נפשיות שיש להם תסמינים כגון "תולש את השער שלהם", "לכסוס ציפורניים", "לדפוק את ראשם בקיר", "או כמה תכונות של הרס עצמי אחרות.

למותר לציין, כי מי שאוהב ודואג לילד הזה יעשה כל מה שהוא / היא יכולה כדי לתקן את ההתנהגות סוטה זו ומבקש תכנית אימונים, מודול למידה, או מסגרת חינוכית כדי לרפא את הסטייה הזאת. כאשר הילד גדל והוא נרפא, הוא בודאי מרגיש תחושה של הכרת תודה לאלה ש" לא חסכו את המוט "של חינוך ומשך את כל מפסיק לתקן את ליקוייו.

עקרונות אוניברסליים האלה של חינוך כפי שהוחל על ילדים יכולים גם להיות מותאמים כאשר אנו מדברים על שיקום מבוגרים. גם הם יכולים להיות משכילים לשנות תכונות המזיקות שלהם וגם הם, יהיו אסיר תודה לנצח לחשוב וחיוני כגון עזרה.

לכל אדם יש את היכולת לבחור "חיים". עבור חלק זה הוא קל יותר ולאחרים קשים יותר, אבל ללא ספק, אם כך צוואות, הוא יכול להתגבר על התכונות הללו, כי הם פוגעים או הרס עצמי.

מחנכים, מטפל, מדריכים וצריכים לזכור כי קיימת האפשרות לתקן סופו של דבר הבעיות, למרות שהלקוח המוטרד אולי בתוקף טוען (שעשוי למעשה להיות די נכון) שהסטיות שלו הן מולדות וחלק מהטבע שלו. הם יכולים להיעזר, וניסיון

מלמד שבסופו הם מביעים את תודתם הנצחית לכיוון החברה והתמיכה שקיבלו ממשפחה, מדריכים וחברים.

הרמב"ם מלמד:

רצון חופשי מוענק בכל אדם. אם אחד רצונות לפנות לכיוון הדרך טובה ולהיות צדיקים שיש לו את הכוח לעשות זאת. אם האדם רוצה לפנות לכיוון הדרך הרעה ולהיות רשעים, הוא רשאי לעשות זאת.
(הלכות התשובה 5:1)

כתוצאה מכך, זה יהיה אמיתי חופשי, שתואר על ידי הרמב"ם, הוא בהחלטיות כל יכול. עם זאת, בחוקים הנוגעים למוסר Disposition והתנהגות אתית, הרמב"ם מודה כי:

כל אדם מתאפיין בנטיות מוסריות רבות ... מאוד מסתעף. אדם אחד הוא רתחון, תמיד חם מזג; אחר שקט ורגוע, אף פעם לא כועס ... אחד הוא חושני תאוות שהם אף פעם לא מרוצים; אחר הוא כל כך טהור שהוא אפילו לא ארוך לכמה דברים שהטבע הפיזי שלנו צריך ... קמצן, נדיבים, אכזרים ורחומים, וכן הלאה.
(חוקים והתנהלות האתית 1:1)

הרמב"ם מוסיף:

מכל הנטיות השונות מסוימים, שייך לאחד מתחילת קיומו ומתאים לחוקה הפיסית שלו.
(שם: 2)

במילים אחרות, יש אנשים שנולדו עם הטבע של קמצנות וכו', ואחרים נולדו עם אופי שונה! האם כולם באמת יש רצון חופשי לבחור באופן חופשי בין טוב לרע, גם אם נראה שזה נגד הטבע שלו / שלה?! הפירושים על הרמב"ם להסביר שהרמב"ם אומר, שלמרות שאפשר באמת יש נטייה ונשען מעצם טבעו, ולמרות שהוא עשוי להראות נטייה להתנהגות מסוימת, אף אחד מהגורמים הללו יכולים "כוח" אותו לפעול בבפרט דרך. עדיין יש לו רצון חופשי לחלוטין!

הדרך האידיאלית לשלוט ולהתגבר על הנטייה ההתקפית היא להיות מאומנת, ועדיין ילד, על ידי חזקה ויציבות ביד שליטה של ההורה ומחנך האוהב. אבל זה אף פעם לא מאוחר לחינוך זה תהליך להתחיל; אדם תמיד יכול ללמוד, להשתפר ולהתקדם.

השני

להכיר בחוליים ותביאו את התרופה

בנקודה זו הרשתה לנו להפנות את תשומת לבנו לתופעה המשפיעה על חלק מהחברה שלנו, את הבעיה של אנשים שמביעים את נטייה לכיוון צורה מסוימת של

מערכת יחסים הפיזיים שבו סיפוק יבידינליים הוא ביקש עם בני מין של האדם עצמו.

בחברה הדמוקרטית בה אנו חיים השאלה איך להתמודד עם סטייה זו כבר פוקדת כמה אזרחים, כמו גם כמה מנהיגים קהילתיים או פוליטיים של.

הקריטריון הראשון שחייבות להיות מופעל במציאת פתרון לבעיה זו הוא לא לקרוא לשידור של ויכוחים פוליטיים ולאחר מכן לקרוא לקונסנסוס, אבל, כדי להעריך אם בפועל זה מועיל או הרסני, ולפעול בהתאם, כדי לתקן ולתקן השליליים.

אמת אמפירית הראתה לנו כי צורה זו של יחסים נורמליים הייתה שלילית לחלוטין.

1) במערכת יחסים נורמלית התוצאות שפעלו להוציא את הילדים וליצור דור חדש, שממשיכה להביא דורות הבאים, עד סוף הזמן. התכונה חריגה מביאה שום תוצאות חיוביות ואין לו צאצאים.

2) תכונה זו היא, זה גורם לפיזור של הכוח של האנשים המעורבים מתיש עצמית, הוא אנוכי בלבד ואף אחד אחר לא מקבל מזה כלום.

3) יש עוד מציאות חשובה מאוד: האנשים שמתאמנים במערכת יחסים מלאים בתחושה ויתור העצמית של להיות מוזר ומשונה, הם מרגישים שהם עושים מעשה לא תקין. גם במקרה של גברים שיש להם יחסים אלה, ובמקרה של נשים, הם יודעים שהנטייה הזאת היא לא נורמלית. הם מסתכלים על העולם סביבם והם יודעים שהפרקטיקה שלהם היא לא נורמלית.

פרט למעטים מאוד "צווים" שבו סטייה זו היא התאמנה, כל העולם מקיים את עצמו בדרך רגילה. חוץ מזה, שני הצדדים המעורבים במערכת היחסים אמר את זה יודעים שזה היה רק נורמלי הצורה של יחסי משפחה שהביאה אותם לעולם!

4) כמו כן חשוב: מי שמרגישים שזה הסוג של התנהגות מותר והם ממשיכים להתאמן סטייה זו, תהיה בסופו של הדבר רואה שהוא מביא לחולשה מוגזמת, לא נורמלית, ולמחלות ומחלות הנוראיות ביותר, כפי שאנו כיום מתחיל לגלות.

כאשר אחד לא יודע את האמת, שתכונה זו היא הרסנית, והוא כנה מספיק כדי להודות בעובדה זו, אחד לא מבין שזה לא שונה מכל ילד שנולד עם הנטייה למרוט את שערות ראשו, או לדפוק את ראשו כנגד קיר. אבל יש הבדל מאוד טרגי שבתכונה זו כאשר התאמנו הוא מאוד הרסני הרבה יותר כי זה הורס, הורס את הגוף ואת הנשמה.

יש מי שטוען כי פעולה שמביאה הנאה וסיפוק היא, או אפילו חייב להיות

טוב. רציונליזציה זו היא אנלוגית לנטילת רעל קטלני וציפוי זה עם סוכר. והנה מגיע מישהו ואומר, "אני רואה את הסוכר, אין רעל בגלולת סוכר זה". כדי להוכיח את דבריו, הוא הטעם ונשבע שזה מתוק! מישהו אחר יכול לבוא ולומר, "לא אכפת לי אם יש רעל בסוכר, ולכן כל עוד אני יכול ליהנות ההנאה הרגעית של המתיקות, אם כי בצורה לא נורמלית, לא אכפת לי מה תהיה ההשלכות להיות!"

אין ספק, שהם עצמם יהיו סופו של דבר בצורה חזקה מאוד להתלונן נגד מי שהטעה אותם, וגם נגד מי שראו את מה שקורה ולא עשיתי כל שהיה אפשרי עבורם לעשות, כדי למנוע את זה מלקרות.

זה לא הבדל אמיתי מה גורם לאדם לבחור צורה זו של יחסים כיום. גם מי שנולד עם נטייה זו, ולא התחנכה בצעירותו כדי לתקן אותו (לא משנה מי אשם), והיום הוא מבוגר, חייב גם להיות מוטיבציה לחנך אותו / את עצמה, עכשיו; לזה הוא עדיין רק כהרסני, זה עדיין חריג באותה מידה, וכו'.

נקודה חשובה להדגיש היא שיש לא מתכוון להעליב ולא יחס משפיל הוא הציע, זה מקרה של ריפוי מחלה. כאשר אדם חולה ומישהו מתנדב לעזור לו להבריא, אין זלזול המעורב, בכלל לא!

במקביל, עלינו לזכור כי הטענות החריפות וקולניות שהוצגו על ידי מטופל, שהוא ממש טוב ושמצבו הוא אינסטינקט בריא - או לפחות לא כהרסני, אינו משנה את חומרת "מחלה". למעשה, גישה זו מצד אדם זה מעידה עד כמה חמור המחלה שלו באמת היא לאדם הזה, עד כמה היא חדרה לגוף ולנפש שלו, ועד כמה מסוכן בשבילו שהוא באמת. וכך, פעולה מיוחדת צריך להיעשות כדי לרפא את האדם ולהציל את חייו. ושוב, אין עלבון בכלל, עם כל כבוד הכרוך בכך, רק רצון אמיתי באמת לעזור.

אם הוא טוען שהוא נולד עם הטבע הזה, זה אכן כל עוד הסיבה להרגיע אותו שלא זלזול נועד, בשביל זה הוא לא שונה מהמקרה של מי שנולד עם הנטייה לדפוק את ראשו בקיר. האם בושה לנו שמצערם אחד?! עם זאת, יש לעשות הכל כדי לתקן את המצב.

ודיבוב לעברי הסטייה עם כמה מונח יווני או, וכינה אותו "אורח חיים אלטרנטיביים" לא בלפחות להשפיע על חומרת הבעיה.

יש להשיב על השאלה: האם זה סוג של מערכת יחסים לתרום לתרבות אנושית? האם זה, לפחות, ליהנות בודד? האם זה באמת סיפוק לאחר המעשה? או, האם זה רק לספק סיפוק רגעי? ויתר על כן - את הנקודה הזו צריכה להיות רדופה בזהירות: האם כולו מחאותיה / על "התענוג הגדול" ואת "שביעות הרצון" הנגזר ממערכת יחסים זה באמת נכון? או, יש שהוא / היא רק הייתה אומרת את זה לכל

כך הרבה זמן, כי עכשיו הוא / היא לא מוכנה, או שהוא מתבייש, להודות בכך שהוא / היא לא בסדר!

בעולמו של הקב"ה בטוב והצדק, כשבא לטהר ולהיטהר, הוא נעזר מלמעלה. למרות הדרך המוטעית של העבר, לכולם יש את היכולת לשנות. אנשים שפוקחים את עיניהם ויבינו את טעותם, יהיו בסופו של הדבר מצוין לקבל את האמת.

כל החברה התרבותית מקבלת את הנטייה אמרה כסטייה, ולמרות שבעבר היו שבטים פגאנים ו" צווים "שכללו שיטות אלו בטקסי עבודת האלילים שלהם, ההיסטוריה הוכיחה כי הזיכרון שלהם הולך לאיבוד ולמנהגיהם נעלמו!

אחריות מיוחדת מוטלת על ההורים, מחנכים ומדריכים לחנך אלה לקו בבעיה זו, חובתם היא לא "חוסכת שבטיו", ובו בזמן, לקחת את אהבה, ואכפתיות יחס, תוך הושטת יד לעזרה.

III

ממשלה חייבת לראות את האמת: לא "זכויות" אדם אבל תחלואי האדם

לאחרונה, כל העניין הזה הפך למשפט מפורסם בעיר שלנו, ואנשים בעלי כוונות טובות מסוימים רדפו את הנושא מנקודת המבט שאינו במקומו.

הצעת חוק הוצג (ועבר) כדי להגן על "הזכויות" של אנשים שמתיימרים אלה "אורח חיים סוטים". נראית הצעת חוק זו של "זכויות" להניח (שלא בצדק) שתכונה מסוימת זה באמת מייצגת ומשקפת את חיוניות הקיום והוויה אמיתית של האנשים האלה. לפיכך, "זכויות האדם" שלהם חייבת להיות מוגנות! עם זאת, גם היגיון אנושי פשוט, מכיר, כי זה סוג של מערכת יחסים הוא לא נורמלי וצריך לתקן. זו לא שאלה של "זכויות" זו שאלה של תחלואי ריפוי.

זה מובן מאליו, כי בעניין כזה אנחנו לא צריכים להחזיק ויכוחים פוליטיים, אבל לשפוט את העניין על בסיס השפעתו על הבריאות הפיסית, מוסרית ופסיכולוגית של יחידים ושל החברה: האם זה מזיק או לא?!

ברורה שגישת חברה והשלטון חייבת להיות להושיט עזרה למי שלוקים בבעיה זו, אבל בהחלט לא להחמיר אותו.

המפתח לבעיה זו הוא: אנחנו לא עוסקים עם צאן הברזל האמריקאי, או אנושי, זכות לחופש הבחירה, אנחנו לא מתמודדים עם הזכות המולדת ומקודשת, דמוקרטית של רצון חופשי; עם נושא שאנו עוסקים באופן חריג. בשפה פשוטה: מחלה! ורק בגלל שהמטופל מצהיר שהוא רגיל לא עושה את המחלה פחות מסוכנת.

במקרה זה הצעת חוק שמצהיר כי "הזכויות" מהאנשים האלה חייבים להיות

מוגנות ונתמכות, יש לראות עבור מה שהיא באמת: הוא לוקח ממנו את זכותם להיות באמת המוגן (גם - מעצמם), הוא לשלול את האנשים האלה של את העזרה הדרושה וחיוני! במונחים פיזיים פשוטים זה יביא עוד יותר סבל וכאב להם, ליקריהם ולכל החברה. אין ספק שכל שצריך לעשות כדי להבטיח שזה לא יתרחש.

בכל חברה שבה הנורמות של צדק וצדקה הן אחריו, אם מישהו מטפס על גשר ובכוונתה להתאבד בקפיצה לנהר, האזעקה נשמעה והמשטרה, מכבי אש, ו" צוותי משא ומתן "נקראים ב, והם משתמשים בכל אמצעים עומדים לרשותם כדי לעצור את האדם להרוג את עצמו.

ככל שהזמן עובר ואת האדם שאיים בהתאבדות נרגע, הוא מאוד אסיר תודה, בלשון המעטה, לכל אלה אשר לקחו משם "נכונה" שלו להתאבד.

הנושא הזה הוא באמת יסודי אחד, וכל הלאומים והעמים יכולים למצוא מכנה משותף כאן, ולשתף פעולה כדי לתקן את הגישה המוטעית.

המטרה היא לעבוד על התיקון של הצעת חוק זו, ויפה שעה האחת קודם יותר טובה.

האמת תנצח ודבר ה' לעולם יעמוד.